

Вестъ допрати имъ ти съ лястовички,
Че ще се върнешъ при пролетъ ранна.

Тежка версия вече е сбрана,
И армагани лежатъ съ товари...

Чакамъ другари. —

Много се мина, малко остана!

А невяста въ ръце зела
Мъжка рожба, първо чедо,
Никомъ е чело е привела,
Сълзи рони до два реда.

Стара майка се притече,
А по нея и момата,
Да раздумватъ съ благи речи
Кахърите на душата.

Съгледаха коледари,
Съгледаха — и подзеха
Друга песень, съсъ намяри
Да ѝ бѣде за утеха:

Хоръ

Керванъ иди, керванъ доди,
Невясто!
Я кервана войно води,
Невясто.

Керванъ води, съ свирка свири,
Невясто, —
Свирка свири, гласъ се шири,
Невясто:

«Я излезъ, излезъ на двори,
Невясто;
Галенъ сънь се яве стори,
Невясто!